

stille mig afventende over for, hvad der videre maatte ske med Hensyn til Forslaget, navnlig — naar det gaar i Udvalg — hvorvidt Udvalget saa maatte tage den Opgave op, som de ærede Forslagsstillere have tænkt sig, at Udvalget skulde tage op; nemlig en almindelig Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven.

F. Bojsen: Vi have jo nu hørt de forskellige politiske Sider her udtale sig om Alderdomsunderstøttelsesloven og de derom i de forløbne 5 Aar indhøstede Erfaringer. Der er ikke fremkommet noget egentligt nyt i disse Udtalelser, det er kun, om jeg saa maa sige, stærkede Udtalelser af samme Art som de, der hørtes, den Gang Loven blev gennemført. Vi have altsaa hørt Betæneligheder pointerede stærkt fra Højres Side over for den humane Side af Loven, at den i den Henseende gik for vidt, og vi have hørt fra socialdemokratiske Side Ytringer, af den stik modsatte Opfattelse, at Loven var for streng. Jeg erfender, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Trier) har stillet sig anderledes, hvad der jo maa siges at være saa meget naturligere, som det ærede Medlem selv stemte for Loven i 1891, hvilket han jo ogsaa i Dag har vedkendt sig. Naar vi imidlertid nu staa over for et Forsøg paa at komme videre, saa er det jo aabenbart, at der ikke synes egentlig at være sket nogen Tilnærmelse mellem de to modsatte Opfattelser, som ogsaa den Gang stode saa stærkt over for hinanden, tværtimod synes Opfattelserne jo endog saa at være stærkede yderligere siden den Gang. Men i Mod sætning til de Udtalelser, der altsaa ere fremkomne her, idet det, altsaa kunde synes, som om det var den almindelige Erfaring, der var indhøstet over for Alderdomsunderstøttelseslovens Virkninger i de forløbne Aar, tror jeg, det vilde være meget unaturligt, om der ikke lød en ganske anden Røst, en ganske anden Anskuelse, som jeg tror deses af en overordentlig stor Del af Befolkningen, nemlig, at Loven har virket — det har for øvrigt ogsaa den højtærede Indervigsminister allerede anthydet — endog saa bedre, end man havde Grund til at formode, den Gang den blev gennemført. Man maa jo nemlig erindre, at den da blev gennemført som noget ganske nyt, som et stort Skridt i Retning af den sociale Reform, som noget, man ikke kendte, og hvis fremtidige Virkning man ikke kunde overskue. Naar vi da nu se tilbage og se det Indtryk, den har efterladt sig i Befolkningen, tror jeg, man med Sandhed kan sige, at den er bleven modtagen med

ganske overordentlig stor Belvilje og benyttet fra Kommunernes Side med stor Skønsomhed. Der er vist ikke Tvivl om, at der ikke i denne Menneskealder er sket noget større Fremskridt paa dette Lovgivningsomraade end netop ved denne Lov om Alderdomsunderstøttelse. Tugen skal imidlertid naturligvis være mere villig end jeg til at indrømme, at den kunde være bedre, og at der ogsaa ad den Vej endnu er Fremskridt at opnaa. Jeg vilde imidlertid have sat megen Pris paa, om Forslagsstillerne, som nu altsaa ville stille denne Sag under Debat paa ny, havde forsøgt noget mere at redigere de Tanker og Ønsker, de nære. Det, som hovedsagelig har været deres Ønske — saaledes forstod jeg den ærede Ordfører — var egentlig ikke det, som det foreliggende Forslag direkte gaar ud paa, og som jeg straks skal komme tilbage til, men var at naa til at kunne høre Understøttelsen under fastere Former. Den ærede Ordfører vil jo her straks af Forhandlingen i Dag være bleven opmærksom paa, at hans Citat af Rectorchef Mæders Kritik er blevet oplaget paa en ganske anden Maade, end han havde tænkt sig, at dette er blevet taget til Indtægt for en Udvikling eller Reform af Alderdomsførgelsen, som gaar i en ganske anden Retning end den, som det ærede Medlem onskede at gaa. Det kan den jo ogsaa, og den er af den paagældende Forfatter vist ogsaa nærmest skrevet i den Mening. At der vilde være vundet noget i Retning af at naa til faste Minimaltakster, skal ogsaa jeg fuldstændig indrømme. Der vilde være vundet det, som der er klæget over fra mange Sider, nemlig at den paagældende i hvert Tilfælde maatte kunne være Herre og Gjer over det, han erhverver ud over det, han faar som Alderdomsunderstøttelse. Hvis de Herrer Forslagsstillere — hvad de ved denne Lejlighed ikke have gjort — vilde forsøge paa at redigere deres Tanker i den Retning, vilde de sikkert ikke vende tilbage til det Forslag af 1891, som blev forelagt af et Mindretal her i Salen — de vilde vel forsøge noget andet — men de vilde dog ikke kunne undgaa at støde an til to Sider. For det første ved, at de ikke vilde kunne sætte en Minimaltakst saa lavt, at den ikke fik den Virkning, at man blev affaaren fra at høre Understøttelse i mangfoldige Tilfælde, hvor man nu hører Understøttelse med et meget ringe Beløb. Det er meget almindeligt Vanded over, at man hører en Understøttelse af f. Eks. ikke mere end en Favn Brænde om Aaret, og hvor den paagældende dog er lykkelig ved at faa en saadan lille Haandsrækning, der ikke gør Fordring paa at være en